

..-

Uitzending: Vrijdag 6 Februari 1942,
van: 20.45 - 21.00 uur.
Programma: HILVERSUM I

Sprekers: Div. Med.

Onderwerp: Radiotooneel: Moeilijkheden met Fluffy.

Auteur: Willy van der Heide.

MOEILIKHEDEN MET FLUFFY

Personen:

Kolonel Daver van Raas

[stempel: Toegestaan

De Heer Vervoort

~~behoudens schrappingen op blz. 1~~

De neef van Vervoort

De vrouw van den kolonel

Verboden

Een straatjongen

door Rundfunkbetreuungsstelle]

Een politie-agent

De eerste scène van het hoorspel speelt 's ochtends op straat, als Vervoort op weg is naar het huis van zijn ouden vriend, kolonel Daver van Raas. Hij ontmoet zijn neef, die op hem afkomt:

(straatlawaaï, auto's, fietsen)

NEEF FRITS:

“Goeden morgen, goeie morgen oom, wat een prachtig weer, hè? Weer om goede daden te doen.”

OOM VERVOORT:

“Móрге, Frits, wat ben jij vroeg wakker! Of ben je ouder gewoonte op weg naar bed?”

FRITS (plotseling somber):

“Nee, oom, nee.... ik zit in zorgen – ik ben op zoek naar een prijs voor de Tombola!”

OOM (aangenaam verrast):

“Voor de Tombola? Frits, jongen, het doet me werkelijk plezier, dat je eindelijk eens iets hebt aangepakt. Het werd hoog tijd dat je eens ging probeeren op eigen beenen te staan om wat geld te verdienen, een Tombola... Wel, als je het zaakje goed opzet, zit er zeker geld in – ik herinner me dat”

FRITS (ontsteld):

“Wát? Welnee, ... oom! Zeg, 't is mijn Tombola niet! ... 't Is voor een Tombola van de Federatie van Huismoeders. Mevrouw van Wafel vroeg me een week of zoo geleden, of ik voor een prijs kon zorgen, en ik beloofde, er haar een te bezorgen.... vanavond is die Tombola, en ik heb geen rooie cent op zak.... nu had ik willen vragen, of u.. eh....”

OOM (zeer beslist):

“Geen cent, Frits, geen rooie duit krijg je los.”

FRITS:

“Là, là, oompje – er staat in het een of andere vergeten hoekje bij u thuis toch wel een oud Kerstgeschenk dat niemand ooit heeft kunnen gebruiken, mijn hand is gauw gevuld..”

OOM:

“Dat weet ik, Frits, maar nog gauwer weer leeg, alle onbruikbare Kerst- en Sinterklaascadeaux heb ik al maanden terug voor verjaardagen van de familie gebruikt – bij mij valt niets te halen. Bovendien ben ik op weg naar mijn vriend, kolonel Daver van Raas saluut!”

(Oom haastig weg naar Kolonel Daver van Raas. Straatlawaaai fades een oogenblik op, dan uit. Huisbel gaat over. Geluid van openen voordeur. Kolonel opent zelf. Heftig gekef van pekinees.)

OOM:

“Morgen Jaap... Sinds wanneer doe jij zelf de deur open?”

KOLONEL (somber):

“Mijn vrouw is even uit en de meid is boven, ik zag jou aankomen, en deed zelf maar even open. Kom mee naar binnen.”

(Voordeur valt in slot. Onophoudelijk gekef.)

VERVOORT:

Alle machtig Jaap, wat zie jij er uit! Een gezicht of je drie erfenissen bent misgelopen – wat is er aan het handje?”

KOLONEL:

“Dat verwenschte beest daar!”

VERVOORT:

“Die Pekinees? Dat die blaft? Man, dat doen alle Pekineezers, niks aan te doen. Jij, als kolonel, trekt je daar toch niets van aan! Is dat zoo erg?”

KOLONEL:

“Dat niet alleen, maar hij vreet mijn laarzen op.”

VERVOORT:

“Smijt ‘m eruit!”

KOLONEL (angstig):

“Sssttt! Als mijn vrouw het hoort....!”

VERVOORT:

“Man, je vrouw is toch uit.”

KOLONEL (half fluisterend):

“Man, de muren hebben hier ooren... ik heb dat ellendige beest vanmorgen al driemaal door het raam daar op straat gezet, voorzichtig als de meid boven was, en elken keer stond het ding voor de deur te blaffen tot het weer binnen gelaten werd. Het helpt niets, of ik het eruit gooi, het wil niet weglopen.”

(door dit gesprek heen onophoudelijk het telkens uitvallende gekef van de pekinees.)

VERVOORT:

“Verkoop ‘m aan een hondenkoopman!”

KOLONEL:

“Man, schei uit, ik durf er niet aan te denken, je weet zelf hoe gek mijn vrouw op alle mogelijke soorten van kleine mormels is, den heelen dag hangt ze in de buurt van hondewinkels, als ik dat beest verkoop, ziet ze ‘t vandaag of morgen geprijsd staan als extra koopje, of een van haar vriendinnen heeft ‘t gekocht. En wat er dan gebeurt kun je je wel indenken, niet?”

VERVOORT (mediteerend):

“Ja,... ja... dat wel! Maar wat moeten we dan doen?”

KOLONEL :

“Dat mormel is hier nu een heele week, en in die week heeft het me een zenuwzinking nabij gebracht, weet jij niet een plan, om dat ding te verdonkeremen. Hond! Hou je kop!”

(Van schrik over ‘s kolonel’s schreeuw schiet de pekinees uit in een gillend gekef. Even spreekt geen van de twee. Dan:)

VERVOORT:

“Jaap... ik heb een idee. Geef ‘m mee aan een straatjongen, straatjongens zijn gek op honden. Er staat er een hier tegenover. Ik zal ‘m, wel geven, mocht er dan later iets van uitlekken, dan ben jij in geen geval de schuldige, wie ‘t dan wel is, vindt nooit iemand uit....”

(Haastig, snel wordt er een raam opengeschoven, geroep van:)

“Hei, jongen, hei, kom eens hier.... nee,niks bijzonders, ik wou je wat vragen.”

(in de korte pauze gekef, eenig gedempt straatlawaai door het open raam)

VERVOORT:

“Hei, jongen, wil jij een hond cadeau hebben?”

STRAATJONGEN:

“Altijd, als-ie tenminste niet aftandsch is!”

VERVOORT:

“Dat is-ie niet, wacht, dan zal ik ‘m halen. Jaap, help ‘s ‘n handje!”

(Er volgt groot lawijt van de vluchtende pekinnees. De kolonel stoot zijn schoen en roept:

“Au!” Dan:)

VERVOORT:

“Ik hem ‘m! (loopt ermee naar het raam) Hier is-ie.”

STRAATJONGEN (nuchter):

“Ik dacht dat ik een HOND zou krijgen!”

VERVOORT:

“Dit IS ‘n hond, ‘n echte pekinnees. Als je ‘t niet gelooft, kun je ‘t overal gaan vragen. Nou goed?”

JONGEN (aarzelend):

“Maar wat moet ik met dat ding aanvangen?”

VERVOORT:

“Voor mijn part verkoop je hem weer, schiet nou op, ik heb haast, hij is geld waard, ik wil ‘m kwijt!”

KOLONEL (achter hem):

“Schiet op zeg, als mijn vrouw thuiskomt, en dat ziet.... laat ‘m weggaan!”

VERVOORT (zenuwachtig):

“Jo, schiet nou op, ik wil dat beest kwijt, je kunt er een hoop geld voor krijgen, ik....”

STRAATJONGEN:

“Ja, dat zegt U, maar wie...”

VERVOORT (valt hem in de rede):

“Hier, wacht even, hier heb je een rijksdaalder, die kun je krijgen als je belooft dat beest mee te nemen en hier niet meer terug te komen... goed of niet? Anders geef dat beest maar terug!”

JONGEN:

“Nee... in orde... geef op, je zult van mij geen last meer hebben! Morge baas! En bedankt.”

(gefluit van jongen en gejang pekinees sterven weg, raam wordt dicht geschoven)

VERVOORT (met een zucht):

“Hèhè, da’s voor elkaar..... Allemachtig, wat was ik bang dat die jongen zou blijven zeuren, tot jouw vrouw eraan kwam! Dat zou me een bak geweest zijn!”

KOLONEL:

“Man, schei uit, laten we liever een glas drinken op het succes.... zeg, ik zal dat beest toch wel voor goed kwijt zijn?”

(geluid klinken van glazen, flesch klokt leeg. Dan gaat deur open. Vrouw kolonel komt binnen)

VROUW K.:

“Goedenmorgen, mijnheer Vervoort, dag man... zeg, heeft een van jullie Fluffy ook gezien.... Fluffy!!... FLUFFY!!”

KOLONEL:

“Zeg, heb jij dat beest nog gezien?... het laatste half uur heb ik ‘m niet meer gehoord, jij wel?”

VERVOORT:

“Nee, ik kan me niets herinneren, hij zal wel ergens boven of in de keuken zijn, anders had ik hem wel gehoord toen ik binnen kwam... FLUFFY!”

(Vervoort en de kolonel brullen om het hardst: FLUFFY!) (Daartusschendoor:)

VROUW K.:

“Als het arme diertje maar niet weggelopen is, anders komt hij me altijd tegemoet... FLUFFY!”

(Op dit oogenblik wordt er hard en zeer nadrukkelijk driemaal gescheld. De vrouw van den kolonel loopt de gang in, roepend:)

“Fluffy!.... Fluffy!!”

(dan wordt in de gang het gekef van Fluffy hoorbaar, doordringender dan ooit. Stemmengemompel in de gang, fades in, wordt een gesprek)

AGENT VAN POLITIE:

“..... op surveillance twee straten verder, toen ik die jongen hier zag aankomen. Ik heb een beetje verstand van honden, en toen het beest dat hij droeg zoo erbarmelijk tekeer ging, wilde ik daar het mijne van weten... Ik, dacht wel dat er iets niet in den haak was, hoe komt zoo’n straatjongen aan een duur schoothondje en.....”

VROUW KOLONEL:

“Fluffy, mijn arm Fluffybeestje, hebben ze je gestolen...”

(Fluffybeestje keft als razend. Agent gaat voort:)

“Ik vroeg hem, hoe hij aan dien hond kwam, en toen had die snotneus waarachtig nog de brutaliteit te beweren, dat hij dien hond had gekregen, met nog een rijksdaalder tóe van een meneer hier in huis.....”

(Er volgt plotseling een geweldig rumoer. De jongen schreeuwt opgewonden:)

“Hij heeft hem aan mij gegeven... die lange, magere daar!”

DE AGENT ZEGT:

“Wat een brutale vlegel! Waar haalt die aap het vandaan... hou je mond... Hou je mond!”

VROUW VAN DEN KOLONEL ROEPT:

“Wat een onbeschaamdheid.... om mijnheer Vervoort te beschuldigen.... Arme Fluffy, arme Fluffy...”

(Door alles heen keft arme Fluffy. Echter niet zoo, dat het gesprokene daardoor voor een deel onverstaanbaar wordt. Dus korte, scherpe keffen met tusschenpoozen van ongeveer 2 seconden! Dan komt aan het rumoer een einde door een roep van Vervoort:)

VERVOORT (kalm):

“Stilte!”

(Het wordt stil. Alleen Fluffy geeft één enkele kef die de stilte accentueert)

VERVOORT:

“Wat de jongen heeft gezegd is volkomen juist... ik heb, toen de kolonel in de andere kamer was, het beest door het raam aan dezen jongen gegeven, met een rijksdaalder... Agent, laat den jongen gaan, hij is volkomen onschuldig.”

(Stilte)

JONGEN, (jengelend):

“Zie je nou wel.... zie je nou wel...”

(Dan barst er een stroom van woorden los:)

VROUW K.:

“Mijnheer Vervoort, hoe haalt U het in Uw hoofd... bent U stapelgek geworden, om in mijn eigen huis mijn hond aan een straatjongen... neen, hoe durft U, ik vraag me af.....”

KOLONEL:

“Hei, Vervoort, ik protesteer... ik wil niet schoongewasschen worden, ik wist er eveneens alles van, ik was erbij toen dat beest werd overgegeven.. ik...

(men hoort temidden van het lawaai Vervoort: “Goedenmorgen” zeggen.....)

Fading out.

TWEEDE SCENE

(speelt in de soos en in taxi)

(Kolonel zit aan tafeltje in de soos en Vervoort komt binnen)

VERVOORT:

“Goedenmiddag, Jaap... wat ben jij al vroeg in de soos? Herrie thuis?”

KOLONEL:

“Man, schei erover uit, het twaalfuurtje was gewoon niet te harden, ik ben erna dadelijk er uit getippeld en hierheen gekomen... wat een herrie! (plotseling opvlammend) En toch vertik ik het om dat beest nog langer in mijn huis te hebben... er móet een oplossing gevonden worden. Ober, twee lappe Cats... zeg, heb ik jou je riks al teruggegeven? Hier!”

(Op dit moment betreedt Vervoorts' s neef de soos, krijgt hen in de gaten en stevent erop af).

NEEF FRITS:

“Middag Oompje, middag, mijnheer Daver van Raas. Ik zag geld blinken, en kwam erop af... allemachtig, wat hebben jullie lange gezichten, is er iets gebeurd? Kan ik ergens mee helpen?”

VERVOORT (snauwt):

“Je kunt een hond van den kolonel overnemen en spoorloos laten verdwijnen.”

FRITS:

“Een hond?!”... (even stilte, dan plotseling geïnteresseerd)

“Wat voor een hond... goeie hond? Cadeau?”

KOLONEL:

“Man, als je dat beest van me onherroepelijk laat verdwijnen, geef ik twee rijksdaalders toe!”

FRITS (zeer geïnteresseerd):

“Twee riksen... vertel op, wat voor merk is 't?”

KOLONEL (bromt):

“Pekinees...ontzettend lawaai!”

FRITS:

“Dat is juist wat ik zoek! Waar kan ik ‘m krijgen?”

KOLONEL (plotseling eveneens hevig geïnteresseerd):

“Wat, weet je er iemand voor?”

FRITS:

“Of ik er iemand voor wéét? Een kennis van me zoekt al weken lang naar een goeie Pekinees en kan er nergens een krijgen...”

KOLONEL:

“Nou, dit is een goeie, echte, nergens betere, man, je moet ‘m hooren krijschen... dat is het kenteeken van goed ras...”

FRITS:

“Geef me die twee rijksdaalders, waar ik zoojuist over hoorde praten, en de Pekinees is verdwenen zonder spoor achter te laten.”

VERVOORT:

“Frits, waar gaat dat beest heen? Als ‘t naar iemand hier in de stad is, haalt ‘t niets uit, dan lekt ‘t vandaag of morgen toch uit dat het de Pekinees van den kolonel zijn vrouw is... en...”

FRITS:

“‘t Kon niet beter! Die kennis van me woont dertig kilometer hiervandaan! Gewoon ideaal... is dat geen prachtoplossing? Kolonel, waar kan ik dat beest halen?”

KOLONEL:

“Ja, kijk ‘s, mijn vrouw mag er niets van weten... Ik stel ‘t volgende voor. Ik bel haar op, of ze naar de stad komt theedrinken, ik zal haar zeggen dat het me erg spijt en zoo, en haar vragen, Fluffy thuis te laten. Als ik een flesch parfum als lokaas aanbied, komt dat wel in orde. De meid van ons is vanmiddag weg, het eenigste wat jij dus te doen hebt, is: met mijn huissleutel binnengaan, het mormel pakken en ermee verdwijnen. Er kan niets mislopen... hier is de huissleutel. Wacht even, dan zal ik opbellen.”

(Hij verdwijnt)

VERVOORT:

“Frits, ik ga met je mee. Dan gaan we in een taxi. Als je dat in orde brengt, ben je een prachtkerel! Je krijgt nu dadelijk 2 rijksdaalders van den kolonel, maar als je die niet gekregen had, zou ik je 2 riksen geleend hebben, wat gelijk staat met geven. In elk geval krijg je een borrel van me.”

FRITS:

“Ja... ik graag een Angustora....”

VERVOORT:

“Ober, twee oude Angst.”

KOLONEL KOMT TERUG:

“Het is voor elkaar, jongens... Mijn vrouw komt hierheen, en het mormel blijft alleen thuis. De sleutel heb je, ik heb al een taxi opgebeld... ha, daar rijdt-ie al voor. Nou, bel je me vanavond even op,... of nee, mijn vrouw is vanavond naar de een of andere vergadering, kom vanavond even aanlopen, om me den uitslag te vertellen.”

VERVOORT:

“Prachtig, mijn vrouw is vanavond ook naar vergadering, dat zal dezelfde wel zijn, we kunnen er een lollige boel van maken... Tot vanavond.”

KOLONEL:

“Ajuus!”

(Fading out. Taxiclaxon en weggrijdende auto)

-.-

DERDE SCENE

(De kolonel en Vervoort vierden samen het succes)

(De beide vrienden zijn (het is een uur of elf in den avond) lichtelijk vroolijk. Radiomuziek als “backgroundnoise”)

VERVOORT:

“Ja, dat was een mooie historie, met Pieters toen, hij is later naar Indië gegaan, maar vóór dien tijd heb ik ontzaggelijke lol met hem gehad.

(Hier slaat een klok 11 uur, bij den derden slag zegt de kolonel)

KOLONEL:

“Elf uur, de tijd schiet zoo allemachtig hard op, als je samen zit te praten, maar zeg, je hebt me nog steeds niet verteld, hoe dat gegaan is met dat beest... hoe heb je ‘m eigenlijk in huis gevangen?”

VERVOORT (grinnikt bij de herinnering):

“O, dat was een heel gedoe. Al de deuren van de kamers bij jou thuis stonden open, en dat beest vloog van links naar rechts door het huis, al maar keffend. En een herrie!... ‘t Is maar goed dat dat huis van jou alleen staat, anders hadden de burenen ‘t vast en zeker gezien! Frits probeerde hem één keer te pakken, maar hij kreeg een knauw in zijn duim die raak was!”

(Groot gelach van de twee. Vervoort vervolgt)

Toen heb ik een overjas van den kapstok genomen en die over hem heen gemikt. Zoo hebben we 'm vervoerd, en zelfs binnen in die jas maakte hij nog lawaai voor zes! Frits heeft 'm verder meegenomen..."

(Op dit oogenblik knarsen buiten autoremmen)

KOLONEL:

"Dat is een taxi... mijn vrouw komt thuis, ik zal eens kijken. (loopt naar het raam) Ha, ze zijn met zijn tweeën, jouw vrouw is erbij. Hahaha! Die heeft natuurlijk van de mijne die historie met dat beest vanmorgen gehoord, en nu zul jij óók onderhanden genomen worden!"

(lachen samen, grinniken, dan wordt in de verte flauw hondegekef hoorbaar. Plotselinge stilte waarin radiomuziek nog steeds klinkt)

VERVOORT:

"Jaap... hoorde jij dat ook?"

KOLONEL:

"Ik dacht, dat ik beneden een hond hoorde keffen. Zet die radio eens af!"

(Radio zwijgt en nu wordt elk oogenblik het gekef sterker)

KOLONEL:

"Zeg.... zeg... dat kan toch niet?"....

VERVOORT:

"Onzin! Dat beest is nu al mijlen ver weg – dat is een hond op straat of zoiets."

(Beiden zwijgen en luisteren. Gekef zeer snel sterker. Dan gaat deur open en het gekef van Fluffy is in de kamer)

KOLONEL (met benepen stem):

"Dag vrouwtje... Je bent gauw thuis. En mevrouw Vervoort meegebracht, zie ik... eh... gaat U zitten... eh.." (Doodsche stilte, waarin helsch gekef van Fluffy)

VROUW VAN KOLONEL:

"Jaap! Hoe komt Fluffy als prijs in een Tombola? Het beestje was als prijs in een Tombola van de Federatie van Huisvrouwen!!"

KOLONEL EN VERVOORT (krijschend):

"Als prijs in de TOMBOLA? In de TOMBOLA?"

VROUW VAN K.:

"Jaap!.. stil, lief Fluffytje... JAAP! Ik wil de waarheid weten. Hoe komt Fluffy in de Tombola?..." (Fading out)

STEM VAN VERVOORT:

“Dat neefje van mij! O, dat neefje van mij! Als ik die te pakken krijg, zal hij ervan lusten! Ik ga naar huis, Jaap.. wel te rusten, Jaap... slaap zacht, Jaap!..”

-.-

31142/W.